

Divrei Torah

Parshat Vayigash

7 Teves 5780 / January 4, 2020

Daf Yomi: Nidah 73; Nach Yomi: 2 Divrei Hayamim 29

Mazal Tov on the 13th Siyum HaShas

Weekly Dvar Torah

A project of the

NATIONAL COUNCIL OF YOUNG ISRAEL

*SPONSORED BY THE HENRY, BERTHA AND EDWARD ROTHMAN FOUNDATION
ROCHESTER, NY, CLEVELAND, OHIO, CIRCLEVILLE, OHIO*

First Impressions

Rabbi Ari Galandauer

Associate Member, Young Israel Council of Rabbis

When Yosef introduced his father Yaacov to Pharaoh, the Egyptian ruler was taken aback by his physical appearance. When he asked Yaacov his age, it implied that he had never seen a man of that age who appeared so old.

Yaacov responded that he was 130 years old, and that it was young in comparison to the age reached by his father and grandfather (Yitzchak and Avraham). He went on to explain that he aged prematurely because he had experienced much trouble and vicissitude during his lifetime. Commentaries such as the Ramban and Rashbam understand that when Yaacov was explaining his premature aging; it was not done as a complaint. Others, like the Daas Zekeinim and the Midrash, perceive Yaacov to be accountable. They explain that HaShem is much more exacting when judging the righteous and demands a scrupulous accounting for their actions.

Accordingly, Yaacov was held to account for bemoaning his lot to Pharaoh. As the Midrash comments, when Yaacov complained how "few and bad" his days were, HaShem reprimanded him saying: "I saved you from Eisav and Lavan, and returned Dinah and Yosef to you, yet you complain about my ways! Chayecha! Your years will indeed not number those of your forefathers, just as you have said. Your Father Yitzchak lived until 180 years; 33 will be deducted from your years corresponding to the 33 words in the two pesukim" (47: 8 and 9).

Following this approach, one is left to contemplate what exactly Yaacov Avinu was thinking. Why would he deliberately want to give Pharaoh the negative impression of how difficult it is to be a follower of G-d, possibly causing a *Chilul Hashem*? One approach is that Yaacov didn't believe he was giving Pharaoh a negative impression; he was just explaining how truly meaningful life in *Olam Haze'h* (this world) is. A life lived without trials and challenges, is no life at all. G-d put us on this earth to learn and grow and ultimately earn our way into *Olam Habah* (the world to come). We are in this world *Livoda Ulishomra*, and that takes work – sometimes very hard work! But that kind of life is truly worth living, one of accomplishment and, more often than not, such a life requires sacrifice.

So, if that is the case, then why is Yaacov being judged so harshly? Yaacov gave Pharaoh a beautiful lesson in Mussar (ethics) in understanding man's true purpose in this world. Isn't that part of our task, to be a light unto the nations and share these important truths?

The Buzaglu family was huddled together in a hospital waiting room anticipating the doctor's arrival. The neurologist said: "Your father is going to be a vegetable. The stroke has simply caused too much damage and there's no realistic hope for any other outcome." This was the diagnosis Professor Abramovitz gave them. They were very discouraged, to say the least.

At a family meeting, Maimon, the oldest brother, declared they would not accept the diagnosis nor give up. They then placed their father in the finest rehab program available and within four months he was walking with a walker. Professor Abramovitz said it was nothing less than a miracle. "I've never seen anyone who had your father's amount of damage make such a recovery."

Maimon decided to give him a piece of his mind. "The way you gave your opinion was discouraging. If we had listened to you, we never would have invested so much time and energy in our father. Perhaps you should change the way in which you present your diagnoses. Even if the situation seems bleak, you could phrase your opinion in a way that leaves some hope." The professor, surprisingly, accepted the rebuke – something medical experts usually don't do. "You're right," he said. "From now on I'm going to reflect a little more about the best way I present the matter to families."

Yaacov Avinu obviously had the best of intentions. And everything he told Pharaoh was 100% true. Had that Mussar shmuzeh been given in a yeshiva, it would have been perfect. Pharaoh, of course, wasn't a yeshiva bochur, and Egypt was no yeshiva. Pharaoh couldn't relate in a positive way to what Yaacov was saying. Yaacov was singing the praises of HaShem, but Pharaoh heard kvetching and complaining. The Midrash is teaching us how careful we must be when delivering a message. If the recipient is going to hear something completely different from what we are trying to convey, we have to rethink the way in which we communicate the message, lest the result be a *Chillul HaShem*.

There is another explanation from the Baal Haturim as to why Yaacov lost 33 years of life – again having to do with speech. The Baal Haturim says that Yaacov unwittingly cursed Rachel when he told Lavan: "With whomever you find your Idol, *Lo Yichyeh*, he shall not live" As a result, Yaacov's life was diminished by 33 years,

the numerical equivalent of the Hebrew word *Yichyeh*.

Once again we see how exacting HaShem is with those who are righteous, but we also see how all encompassing our words and deeds are over others, as illustrated by the following story:

After much effort, a Mikvah was finally built in the small town. The Rabbi in charge of the campaign really put his heart and soul into the project, from the fundraising down to all the halachic details. He became aggravated when some members of the community were vocal in questioning the validity of the mikvah. A few weeks later, this Rabbi had the honor to host Rabbi Yoel Teitelbaum, zt"l, (the Satmar Rebbe) who visited the town. The Rabbi poured out his heart to Rav Yoel about his stress and frustration from the mikvah situation. Rav Yoel who was known as a very sharp and wise person, told the Rabbi not to worry, he would take care of the problem. He proceeded to *toive* in the mikvah, and that was the end of the dissent.

HaShem gave us a wonderful gift, the gift of speech. And through our forefathers, we learn the tremendous responsibility that comes with great power. May we all be *zoche* to use it *Likadeish sheim Shomayim*. Shabbat Shalom.

The Weekly Sidra "The Justified Thief"

Rabbi Moshe Greebel Z"L

When it comes to the thievery of livestock, there are two types of Ganav (burglar) in the Torah- 1) one who is apprehended with the stolen animal in hand, and 2) one who has sold or slaughtered the stolen animal. Considering the first case, the Torah states the following:

"If the theft be at all found in his hand alive, whether it be ox, or ass, or sheep; he shall restore double." (Sh'mos 22:3)

The double remuneration is referred to by our Rabbanim of blessed memory, as 'Kayfel (double).' The second type of Ganav is described as such::

"If a man shall steal an ox, or a sheep, and kill it, or sell it; he shall restore five oxen for an ox, and four sheep for a sheep." (ibid. 21:37)

Now, these two P'sukim (verses) speak of restitution for the thievery. But, what if the Ganav does not have sufficient funds to cover this recompense? In this case, the Torah instructs:

"If the sun has risen upon him, there shall be blood shed for him; for he should make full restitution; if he has nothing, then he shall be sold for his theft." (Sh'mos 22:2)

The Rambam (Rav Moshe Ben Maimon- 1135- 1206 of blessed memory), puts it this way in *Mishna Torah* Hilchos G'naivah 3-11:

"The Din (law) is that the Ganav must pay the principle (in addition to) the Kayfel, or the four (for a sheep) or five (for an ox) payments from his (the Ganav's) own transportable assets. If he is found not to have transportable assets, the Bais Din (court) examines his (other) assets, and collects the full amount (of the principle, and the Kayfel or the four or five times payments) from the choice of his assets, as is with other damages committed, as it states, "If a man shall cause a field or vineyard to be eaten, and shall put in his beast, and shall feed in another man's field; of the best of his own field, and of the best of his own vineyard, shall he make restitution....." (ibid. 22:4)

The Rambam continues:

"..... However, if he (Ganav) has no real estate or transportable assets, Bais Din sells him as a servant, and the money is given to the injured party, as it states, 'If he has nothing, then he shall be sold for his theft.'"

In this week's Sidra the brother accused (falsely) of having stolen the silver goblet of Yosef, Binyamin, stands before the disguised Yosef. It is Y'huda, the brother who steps forward to defend his younger brother:

"Now therefore, I beg you, let your servant remain instead of the lad a slave to my master; and let the lad go up with his brothers. For how shall I go up to my father, and the lad be not with me? Lest perhaps I see the evil that shall come on my father." (B'raishis 44:33-34)

The Midrash in *B'raishis Rabbah* 93-6 instructs us in what manner this defense of Binyamin by Y'huda took place:

"Rabbi Simun said, (Y'huda pleaded), 'In our law it is written that he shall make restitution. "If he has nothing, then he shall be sold for his theft (Sh'mos 22:2)." But he (Binyamin) has wherewith to make restitution.'"

Basically speaking, Y'huda argued to the disguised Yosef that the Torah clearly states if a Ganav cannot compensate for what he stole, he must be sold into servant hood. Hence, argued Y'huda, since Binyamin was of the very prominent family of Ya'akov Avinu, he did in fact have the necessary money to compensate for his (false) thievery, and should not be sold into servant hood.

The commentary of the *Ohel Ya'akov* poses the following question on this Midrash. The brothers were not privy to knowing that it was Yosef in the guise of an Egyptian ruler whom they stood before. If so, why did Y'huda bring as his defense that which is written in the Torah? Would an Egyptian ruler really have cared about such a law of the Torah? The *Ohel Ya'akov* answers in the following way.

Why in fact, does the Torah command that a Ganav who cannot compensate his thievery must be sold into servant hood? After all, who would be willing to accept a convicted Ganav into their home as a servant, knowing full well that the silverware might be cleaned out forthwith?

Nevertheless, responds the *Ohel Ya'akov*, the only time the Torah demands servant hood is for a Ganav who stole because there was a great need. Perhaps, he and his family were starving, and stealing at that time was the sole way to keep everyone

from perishing. That is what the Torah means when it states, "If he has nothing, then he shall be sold for his theft." Such a man who stole only to save human life is not a threat to his new master. However, a Ganav who stole while he had his own money, simply because it was his nature to steal should not be welcome in any home as a servant.

Hence, reasoned the *Ohel Ya'akov*, Y'huda did not argue to the 'Egyptian ruler' with the weight of Torah law on his side, but rather with the logic of Torah. That is, did the 'Egyptian ruler' actually want a servant who while having his own money, stole in any event? Should a person whose very nature it is to steal be allowed into the home of so important an 'Egyptian ruler'?

Obviously, Y'huda justified his strategy of accusing the innocent Binyamin of being a career criminal because he wanted to save his younger brother's life. And, here is the true meaning of our Midrash.

May we soon see the G'ulah Sh'laimah in its complete resplendence- speedily, and in our times. Good Shabbos.

Judah's Art of Persuasion and White Teeth Мошиаха Ваиגаш: Иуды Искусство убеждения и белые зубы

Rabbi Yisroel Yitzchok Silberberg

Associate Member, Young Israel Council of Rabbis

Поздно Дейл Карнеги однажды сказал: "Не беспокойтесь спорить с другим человеком, потому что только тот, который вы будете убедить самого себя!" И я могу добавить, что даже когда человек признает свою позицию это только потому, что он решает дать и дать в не потому что он был убежден. Почему это так? Потому что люди упрямы в лучшем случае и вниз прямо надменный в худшем случае. Мы не хотели уступать свои позиции, поскольку мы не можем принять, что все мы можем ошибаться. Тем не менее, было человек на этой неделе в главе, который был настолько динамичным и убедительным, что удалось убедить своего противника. И следует, что существует человек в этой главе, что было крайне скромны, чтобы согласиться с мнением другого человека. Этот человек Иуда, лидер двенадцати колен. Вопрос, который мы должны решать, как же Иуда убедить Иосифа, чтобы освободить Вениамина и разблокировать сердце Иосифа ??

Рош Ешива Telz, рав Барух Sorotzkin, пишет, что Мидраш дает нам некоторое представление о генеральном плане Иуды. Мидраш сравнивает тактику Иуды к группе людей, которые, необходимых для получения холодной воды из колодца в жаркой пустыне. Сначала один человек пытался использовать веревку, чтобы достичь воды, но не был успешным, так как хорошо было таким глубоким. Мудрый человек, то тактично прилагается множество отдельных строк вместе и создали длинную веревку, которая была в состоянии достигнуть глубоких водах.

Иуда знал, что он не смог убедить Иосифа, могущественного правителя Египта,

только с одним аргументом или эмоциональным призывом, так как дух человека состоит из нескольких сильных и эмоций. Работа только на одной эмоции не будет достаточно, как и другие эмоции не постучал в выступят против влияния. Скорее всего, Иуда связано много аргументов и мольбы вместе и действовали на них одновременно, а не по отдельности, чтобы убедиться, что каждый эмоции постоянно стимулируется, как струны объединены вместе, чтобы создать веревку. Он обратился к трем различным сильным и эмоций Иосифа: умиротворение, конфронтации и молитва. Тем не менее, он не использовал их по отдельности. Каждый аргумент, который он сказал Иосифу, содержащиеся в нем одновременно все три аспекта характера Иуды.

Большинство из нас не настолько красноречивы, чтобы сделать переплетаются несколько аргументов и мольбы перемешать эмоции эмоции других людей. Как же тогда мы можем влиять на других людей и сделать разницу в их жизни? Мидраш, позже в главе, рассказывает нам потрясающую урок. Когда фараон встречает великого отца Иосифа Яков, фараон удивлен, что Яков выглядит так слаб и стар. Фараон был так страдают от появления Якова то что он просит Яков свой возраст, так как он хорошо выглядел старше, чем фараон оценкам Яков быть. Яков тогда говорит ему, что его годы были меньше, чем его отец и очень трудно. Мидраш утверждает, что, поскольку Яков жаловался, как трудно его жизнь была Всевышний наказал его и забрали 33 лет от его продолжительности жизни. В 33 лет соответствует количеству слов Яков использовал, когда он жаловался на жизнь.

Рав Хаим Shmuelevitz, Рош Ешива Мир, отметил, что Аль-могучий включаются в расчет тридцать три года, даже слова, которые использовал фараона, когда он спросил Яков своего возраста. Но почему Яков быть наказан за словами фараона? Рав Хаим Shmuelevitz утверждает, удивительный интерпретацию, которая дает нам замечательную урок в жизни. Яков был наказан не только за жалобу на своего возраста, но и для поиска старых и грустно, которая вызвала недоверие и дознание фараона. Мы не можем судить Яков Авину, который пошел, хотя наиболее сложных трудностей. Тем не менее, мы можем узнать от него, что даже в самые трудные времена человек должен стараться иметь веселый нрав и выглядят счастливыми.

В следующей неделе Мошиах Vayechi Торе говорится, что это замечательно иметь белые зубы, как молоко. Я убежден, что многие стоматологи хотели бы продвигать эту идею, что человек должен чистить зубы и прийти на отбеливание своих зубов. Однако Мидраш дает нам более глубокое понимание этой концепции. Мидраш говорит, что показ другому человеку свои белые зубы, улыбаясь другому лицу является гораздо более ценным, чем давать ему самые вкусные холодной стакан молока. Это не достаточно, поскольку религиозных евреев появляться контент с нашей жизни, а не смотреть грустно. Скорее, мы, как ожидается, выглядят счастливыми и вдохновлять других. Мы считаем само собой разумеющимся власть улыбкой на других людей. Когда мы поприветствовать кого-то это делает такую разницу, когда мы приветствуем их с искренней улыбкой. Она поднимает дух человека мы встречаем и он посылает тонкое сообщение, что они нам нравятся.

По иронии судьбы стих о улыбку и молоко является частью благословения

Якова дает Иуде. Это не совпадение, что Яков знал, что Иуда, из всех братьев оценил силу и потенциал в улыбке. Возможно, Иуда был успешным в убеждении Иосифа, мастер тайн и мечты путем объединения сильных просьбы с лучезарной улыбкой, которая вдохновила в Иосифу любовь и сострадание, что он имел для своей семьи.

Желаю всем нам быть успешными в приветствуют друг друга с дружественным и любящей улыбкой-b'sefer Panim yafos. Хорошие Шаббат, Good Shabbos.

Meafar Kumi

Rabbi Ronen Shaharabany

Graduate, NCYI Rabbinic Training Program

ראובן בכורי אתה כחי וראשית אוני יתר שאת ויתר עז. פחזו: "בפרשתנו, יעקב אמר לראובן בראשית מט, ג-ד). ראובן בהיותו ("כמים אל תותר כי עלית משכבי אביך אז חללת יצועי עלה – "פחזו כמים אל תותר"? הבכור, היה ראוי למעלות הכהונה והמלכות, אבל הפסידם. ומדוע י, הפחזו והבהלה אשר מיהר להראות כעסו, כמו מים שממהרים למרוצתם, דהיינו "פירש רש על שבלבל יצועי אביו. כשמתה רחל, נטל יעקב את מטתו שהייתה נתונה תדיר באוהל רחל, ונתנה באוהל בלהה (שפחת רחל). ולכן בא ראובן ותבע עלבון אמו, אמר אם אחות אמי (רחל) הייתה צרה לאמי, בכך שמיטתו של יעקב הייתה נתונה תמיד באוהל רחל, האם גם שפחת אחות אמי (בלהה) תהיה צרה לאמי?! לכן בלבל יצועי אביו והעביר מטתו של יעקב לאוהל לאה. הרי שראובן הפסיד את הכהונה והמלכות בגלל זה, ועל כן הוכיחו אביו. ואילו ליהודה יעקב אמר יהודה אתה יודוך אחיך ידך בערף אויביך ישתחו לך בני אביך. גור אריה יהודה **מטרף בני** " י שיהודה סילק את עצמו מטרפו (הריגת) יוסף על ידי "שם, ח-ט). פירש רש) "עלית וכו (בראשית לז, כו) "מה בצע כי נהרוג את אחינו" שיעץ לאחיו למוכרו, שאמר

א עמ' תלט), מדוע זכה יהודה שיברכנו אביו בעבור "ח לב שלום" לכאורה קשה (עי' בספר שיעץ למכור את יוסף; ואילו ראובן, שמנע את הריגתו של יוסף, ורצה להצילו ולהשיבו לאביו ויאמר אלהם ראובן אל תשפכו דם, השליכו אותו אל הבור הזה אשר במדבר ויד אל "כדכתיב בראשית לז, כב), לא זכה לשום ברכה? - "תשלחו בו, למען הציל אתו מידם להשיבו אל אביו ואביו אפילו לא הזכיר לו זכות זו שרצה להשיב לו את יוסף

א עמ' "ח "מחשבת מוסר" פרשת ויחי, וב "לב אליהו"ד: מובא בספרים (עיין ב"נראה לפרש בס רנט), שהתביעה על ראובן לא הייתה על **עצם המעשה** שבלבל את יצועי אביו. הרי אמרו **אלא** ש"כל האומר ראובן חטא אינו אלא טועה, שהרי עלבון אמו תבע, ע" (ל: שבת נה"חז **שפעל בלא התבוננות ומתינות**, "פחזו כמים" **התביעה הייתה על המידה של**

ויאמר אלהם ראובן אל " :השבטים רצו להרוג את יוסף, ואילו ראובן מיחה בהם כדכתיב ומעידה התורה. "תשפכו דם, השליכו אותו אל הבור הזה אשר במדבר ויד אל תשלחו בו אבל מה קרה? לאחר שהשליכו את. "למען הציל אותו מידם להשיבו אל אביו" שכוונתו הייתה יוסף לבור, יהודה אמר לאחיו שיש למוכרו, וכן עשו. לאחר מכן התורה אומרת שראובן חזר אל הבור וראה שיוסף לא שם, ושמכרוהו לעבד. היכן היה ראובן בזמן שאחיו מכרו את יוסף? (י) שהלך לעשות תשובה על שבלבל יצועי אביו. יש להבין, מדוע "ל (הובא ברש"אמרו חז דווקא אז ראובן הלך לעשות תשובה על זה? נראה לבאר, שראובן ידע שהוא לוקה במידת

ושעליו לתקן מידה זו. לכן לא רצה להתנהג בפזיזות ובהלה ולמחות בידי אחיו, "פחזו כמים" כדי להציל את יוסף ומיד להשיבו אל אביו. אלא אמר להשליכו לבור, והוא ילך להתבונן בדבר ובלבל יצועי "פחזו כמים" ולהיות מתון בדין. וזהו בעצם איך שעסק בעשיית תשובה על שהיה אביו, דהיינו על ידי שיהיה מתון בדין לפני שיציל את יוסף.

פרק א, אות ז) "אבן שלמה" א ב"כאן הייתה טעותו של ראובן. מבוואר בספרים (עיין להגר לגמרי ולעולם לא "מידות הרעות" שלכל מידה יש צד רע וצד טוב. התכלית אינה לעקור את הרע להשתמש בהם, אלא לעקור את הרע שבהם, ולדעת להשתמש בהם לטובה. יהודה בן תימא אבות פרק) "הוי עז כנמר לעשות רצון אביך שבשמים" ועם כל זה, "עז פנים לגהינם": אומר (ם שם"ה, כ. ועיין בפירש הרמב

היא יכולה להיות מסוכנת, אבל לפעמים היא נצרכת. ראובן: "פחזו כמים" כן הדבר לגבי מידת רצה להציל את יוסף ולהשיבו אל אביו. אבל הוא פחד לעשות כן מיד, שאולי יהיה בזה חסרון **דווקא כאן היה לראובן להתנהג במהירות ופזיזות כדי**. זו הייתה טעותו. "פחזו כמים" מחמת למחות בשבטים ולהעמידם על טעותם. הרי זה מקרה של סכנת, **לעצור את כל הענין לגמרי** נפשות מצד יעקב וגם מצד יוסף, ואין זה המקום למתינות – להשליך את יוסף לבור ולהזור אלא אדרבה, "פחזו כמים" להצילו לאחר זמן. עכשיו לא היה הזמן לעשות תשובה על מידת להשתמש בה כדי להציל את יוסף תכף ומיד ולהשיבו אל אביו! ראובן חשב לעשות תשובה ולעקור מידה זו לגמרי, במקום לעקור רק את הרע שבה, ולהשתמש עמה לטובה. (הרי אחר כך השבטים באו בטענות על יהודה שלא אמר להם להשיב את יוסף לאביהם, ולכאורה אם ראובן (היה מייעץ להם כן מחמת הצער שיגרם לאביהם, היו שומעים לו

מדוע התורה. "ויקחהו וישלכו אותו הבורה, והבור ריק אין בו מים" וזה שהתורה אומרת **של "פחזו כמים"** מדגישה שאין בבור מים? נראה לומר, שהתורה רומזת **שחסר בבור את ה יוסף לא היה נזרק לבור ונמכר לעבד**, "פחזו כמים" אילו ראובן היה מתנהג עם ראובן במידה מסויימת, מכירת יוסף נופלת אל צווארו של ראובן, למרות שרצה להציל את יוסף. לכן דהיינו, (826) "למען הציל אֹתו מידם" עולה בגימטריא "מכירת יוסף" יש לרמוז ש למרות כוונתו הטובה של ראובן להציל את יוסף, מכיון שלא מיהר לעשות כן, אשמת המכירה נופלת על צווארו. לכן יעקב לא הזכיר לראובן כוונתו הטובה להשיב את יוסף אליו

לכן אפילו שראובן עשה תשובה על שבלבל יצועי אביו, לא הועילה לו מלהפסיד את הכהונה שהרי לא, "פחזו כמים" והמלוכה. תשובתו לא הייתה שלימה. ראובן לא תיקן את המידה של השתמש בה לטובה. ותדע, כשהשבטים ירדו למצרים ויוסף אמר להם שהם מרגלים, ראובן בא ויען ראובן אותם לאמר הלוא אמרתי אליכם לאמר אל תחטאו " בטענות על אחיו, כדכתיב בראשית פרק מב, כב). מדוע הוא בא בטענות על ("בילד ולא שמעתם וגם דמו הנה נדרש אחיו במקום מלאשים את עצמו שלא הציל את יוסף תכף ומיד? לכל אחד מאיתנו יש מידות מיוחדות. יזכנו ה' לעקור את הרע שבהם ולהשתמש בהם לעשות רצון אבינו שבשמים

NCYI Divrei Torah Bulletin
a Project of the Young Israel Council of Rabbis